

NAJMIT (4) *sb m*

a pochylone.

sg G nájmita (1). ◇ I nájmit(e)m (1). ◇ pl G nájmit(o)w (1). ◇ I najmity (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Człowiek wynajmujący się do pracy lub jakichś usług na pewien czas za umówioną zapłatą (4) : ná támtęy woynie czterdzieści tysięcy Wenetowie ludu mieli/ naymitow przeciwko Franckiemu Krolowi OrzRozm N2; iáko wiele ośiádła włóká pożytku vczyni/ iáko naymity/ iáko też włafną práćá zárobioná/ iáko komu inšzemu náięta. GrabPospR L4, M3.

a. *Pogard, O człowieku sprzedajnym (1) :*

Wyrażenie: »sprosny najmit« (1): kto dla prowentow y dobrego mienia/ lzáfówanie duřz ludzkich bierze [...] íprořnym naymitem y świętokrayćá lię ítáie. SkarŻyw 238.

Szereg: »najmit i świętokrajca« (1): SkarŻyw 238 cf Wyrażenie.

Cf NAJEMNIK, NAJEMNY

KCh